ఆత్మహత్య

యర్రంశెట్టి సాయి

చిరంజీవి వంతెనమీద కొచ్చాడు.

నిర్మానుష్యంగా వుందక్కడ. బ్రిడ్జిమీద లైట్లుకూడా డిమ్మగా వెలుగుతున్నాయ్. టైము చూసుకున్నాడతను. సరిగ్గా అర్ధరాత్రి అయింది.

ఉండండి చలిగాలి రివ్వున వీచి వణుకు పుట్టిస్తోంది.

"ఓ రగ్గువుంటే బావుండు!" అనుకున్నాడు చిరంజీవి. వెచ్చగా, హాయిగా వుంటుంది.

అంతలోనే నవ్వు వచ్చిందతనికి.

ఇదేమిటి? నదిలోకి దూకి చావాలని వచ్చిన వాడికి రగ్గులమీద కోరికేమిటి మళ్ళీ?

వంతనే మధ్యకొచ్చి నిలబడ్డాడతను. గోడ అంచుకెళ్ళి ఓసారి నదిలోకి తొంగిచూశాడు. నిశ్శబ్దంగా ప్రవహిస్తోంది నది. నీళ్ళ ఒరవడి శబ్దం వుండుండి వినబడుతోంది.

మళ్ళీ వెనుకకు నడిచి ఎత్తుగావున్న సిమెంట్ దిమ్మమీద కూర్చున్నాడతను.

మరికొద్ది సేపట్లో చిరంజీవి అనే నిర్భాగ్యుడి కథకు ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టేయ బోతున్నాడు తను.

లేకపోతే ఏమిటి!

ఎంతకాలం భరించాలీ చాలీ చాలని జీవితం? ఎంతకాలం సహించాలీ దరిద్రం? ఒకరోజా, రెండు రోజులా? చిన్నప్పటినుంచీ ఇదే దరిద్రం వెంటాడుతోంటే ఎవరికి మాత్రం విరక్తిపుట్టదు? ఒకపూట తినీ, మరోపూట తినకా, కట్టుకోడానికి సరయిన బట్టల్లేకా, ఉదయం పదినుంచీ రాత్రి ఏడువరకూ గొడ్డు చాకిరిచేస్తూ-ఎందుకొచ్చిన బ్రతుకిది? ఆ తరువాతయినా విశ్రాంతి వుందా? కుక్కలను తీసుకుపోయే మున్సిపాలిటీ బండిలా, ఒకరిమీద ఒకరు నిలబడే ఆర్టీసీబస్‌లో రెండుమైళ్ళు చెమటతో స్నానంచేస్తూ ప్రయాణంచేసి, ఇంటికొస్తే-అహ్హహ్హ! అది ఇల్లా? తను చిన్నప్పుడు చూసిన గొడ్లపాకలు ఎంతో విశాలంగా, ఆరోగ్యకరంగా వుంటాయ్! అంతకంటె హీనమయిన ఆ ఒక్కగది కొంపలో ఎండవేడికీ, దానిగాలికీ, కాగిపోతూ రాత్రంతా గడిపి

ఛీ! అందుకే నిర్ణయించుకున్నాడు తను! ఈ జీవితం ఇవాళ అంతం కావాల్సిందే!

తన చచ్చినంత మాత్రాన కొంపలేం మునిగిపోవు. దేశమేం తల్లడిల్లిపోదు. పేపరు వాళ్లు మహా అయితే రెండులైన్లలో "ఫలానా వాడు నీళ్ళల్లో దూకి చచ్చాడావటాని" రాస్తారు.

"చిరంజీవి సూసయిడ్ చేసుకున్నాడట! అతని స్థానంలో ఇంకొకరిని భర్తీచేయాలి" అంటాడు తన మేనేజరు.

తన గదికి ఎదురుగా పాకలో వుండే జానకి రెండురోజులు తన కిటికీవేపు చూసి విసుగొచ్చి, ఆ ఇంట్లో మరెవరయినా దిగితే వాడివేపు చూడటం మొదలు పెడుతుంది.

"వాడున్నా లేపోయినా ఒకటేలే! వాడు సంపాదించింది వాడికే చాలదు. మనకేనాడూ వాడి సహాయంలేదు" అంటాడు తన ముసలి తండ్రి.

తల్లి కాసేపేడ్చి ఊరుకుంటుంది.

అంతే! ఆ తరువాత చిరంజీవి అనేవాడు ఒకడున్నట్లు కూడా ఎవరికీ గుర్తుండదు.

అదే తనో ధనవంతుడయితే.

తన ఫోటో పేపర్లో పడుతుంది. జీవిత విశేషాలు ప్రచురింపబడతాయ్. ఎడిటోరియల్స్ రాస్తారు.

"అంతటి మేధావి పోవడం మన ఫాక్టరీకి తీరనినష్టం" అంటూ సంతాప సభ పెట్టేస్తాడు మేనేజరు.

తన గూడు కెదురుగ్గా వున్న జానకి నాల్రోజులపాటు అదృష్టం చేయిజారి పోయినందుకు ఏచారిస్తుంది.

"బాబూ! చిరంజీవీ! నిన్నెలా మర్చిపోము నాయనా! మా అందరి గుండెలూ ఎడారిచేసి వెళ్ళిపోయావా?" అంటూ విచారిస్తారు తల్లిదండ్రులు-న్యూస్‌పేపర్ ద్వారా'

నవ్వు వచ్చేసింది చిరంజీవికి.

అవును' ఇలాంటి కుక్కబ్రతుకు బ్రతకడం కంటె నిస్సందేహంగా చావడం ఉత్తమం! వారం రోజులపాటు ఆలోచించే ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాడు తను.

అవునూ, తనెందుకింకా ఆలస్యం చేస్తున్నట్లు?

లేచి నిలబడ్డాడతను.

ఇంక ఆలస్యం అనవసరం! ఆలోచనలూ అనవసరమే! చాలామంది ఆఖరి క్షణాల్లో ఆలోచించి ఝామ్మని ఈలపాట పాడుతూ ఇంటికెళ్ళిపోయారట! అంచేత తను ఆలోచించకూడదు.

మళ్ళీ వంతెన గోడ దగ్గరకు నడిచాడు చిరంజీవి. కింద అంతా కటిక చీకటిగా వుంది. ఆ చీకట్లో ఏ రాయిమీదయినా పడితే? పచ్చడయి పోతాడు! ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది చిరంజీవికి.

ఛీ! ఏమిటీ పిచ్చి ఆలోచనలు? చచ్చేవాడు ఎలా ఛస్తేనేం?

"ఏయ్ ఎవరది?" దూరంగా కేక వినిపించింది.

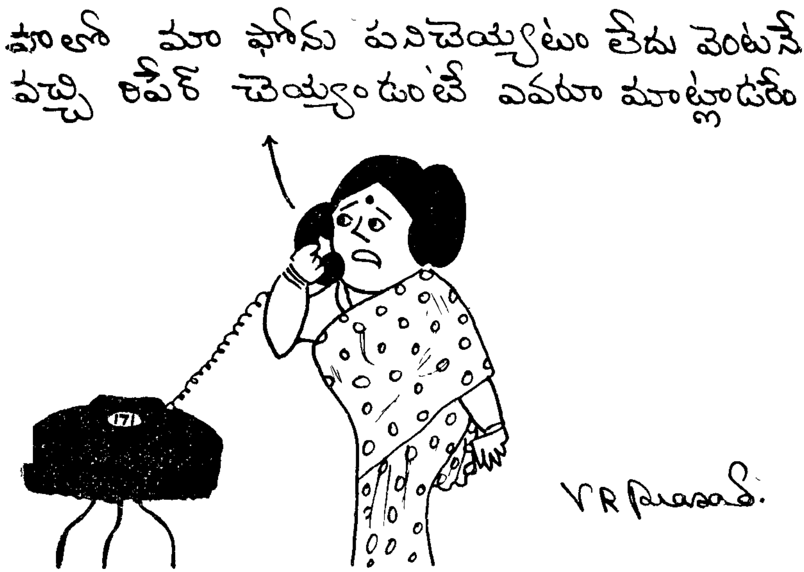

ఖంగార్గా అటువేపు చూశాడు చిరంజీవి.

కాకీ బట్టలూ, నల్ల బూట్లూ—

ఛటుక్కున రెండడుగులు వెనక్కువేసి నిలబడ్డాడు చిరంజీవి.

పోలీసు త్వర త్వరగా అడుగులు వేసుకుంటూ చిరంజీవి దగ్గరకు చేరుకున్నాడు.

"ఎవర్నువ్వు?" అడిగాడు దబాయింపుగా.

"నా పేరు చిరంజీవండీ!"

"ఇక్కడేం జేస్తున్నావ్?"

"ఏమీలేదండే! ఊరికే ఇలా నిలబడి ఆలోచిస్తున్నాను."

"ఆలోచిస్తున్నావా?"

"అవునండీ?"

"దేన్నిగురించి?"

చిరంజీవి తడబడ్డాడు.

"దేన్నిగురించి అంటే అదె ఫలానా అని ఏమీ లేదనుకోండి! జనరల్గా అన్ని విషయాలూ ఆలోచించేస్తున్నాను."

"అంటే?"

"అంటే అదేనండీ! మామూలుగా మన దేశం గురించీ, సైక్లోన్ల గురించీ, జపాన్లోని "కోషిబా" అనే ఓ అడవి తెగగురించీ."

"కోషిబా అనే అడవి తెగగురించా?"

"అవునండీ! ఆ తెగ జపాన్లో వుంది! వాళ్ళ పద్ధతులు చాలా తమాషాగా వుంటాయి లెండి! పెళ్ళి వుందనుకోండి! పెళ్ళిలో పెద్దలందరూ కలసి పెళ్ళికొడుకుని చావ గొట్టేస్తారు."

"అదేమిటి? ఎందుకలా? ఆ చుట్టుపక్క లెక్కడా పోలీస్స్టేషన్ లేదా?"

"ఉన్నా వాళ్ల లెక్కచేయర్లెండి! వాళ్ళ ప్రొసీజర్ అది! 'ఆచారాలు' అంటారు చూడండి! అవన్నమాట! వాటినెవరూ కాదన లేరు కదా!"

"అదేమిటి? ఆచారాలు అన్నీ ఏంచేసినా చూస్తూ ఊరుకొంటే ఇంక లా అండ్ ఆర్డర్ ఏదీ? వాళ్ళందర్నీ క్రిమినల్ కేస్ కింద బుక్ చేసి పారేసేవాడిని నేనక్కడ వున్నట్లయితే."

కొద్దిక్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడచినయ్.

"నువ్వు ఆత్మహత్య చేసుకోడానికి రాలేదు కదా?" అసలువిషయం బయట పెట్టేశాడు కానిస్టేబుల్.

"ఛ ఛ! తప్పుకదండీ! ఆత్మహత్య నేనెందుకు చేసుకుంటాను?"

"ఏమో! ఈమధ్య ఇదో ఫాషనయిపోయిందిలే! ప్రతి వెధవా ఆత్మహత్య చేసుకునేవాడే! తిండిలేకపోతే ఆత్మహత్య! పరీక్ష ఫెయిలయితే ఆత్మహత్య, ఇంట్లోవాళ్ళు గట్టిగా కూతలేస్తే ఆత్మహత్య, ప్రేమ బెసికితే ఆత్మహత్య, ఆఫీసరు సతాయిస్తే ఆత్మహత్య, ప్రమోషన్ దొరక్కపోతే ఆత్మహత్య, సినిమా టికెట్ దొరక్కపోతే ఆత్మహత్య, తన అభిమాన సినిమా నటుడు ఛస్తే ఆత్మహత్య, అభిమాన రాజకీయ నాయకుడు టపా కడితే వీడూ ఆ నాయకుడికి తోడు-ఛ ఛ! ఈ అడ్డమయిన ఆత్మహత్యలన్నీ చివరకుపడేది మా నెత్తిమీద! వాడెందుకు చచ్చాడూ? ఎట్లా చచ్చాడు? వాడే చచ్చాడా, ఇంకెవరివల్లనయినా చచ్చాడా?-ఇవన్నీ కనుక్కోలేక మేము ఛావాలి!"

"అవును! పాపం!" జాలిపడ్డాడు చిరంజీవి. "నిజంగా వాళ్ళందర్నీ షూట్‌చేసినా పాపం లేదు!"

"కొంచెం కూడా లేదు?" వప్పుకున్నాడు కానిస్టేబుల్.

మరో నిమషం నిశ్శబ్దంగా గడిచింది.

"అయితే నువ్వు ఆత్మహత్య చేసుకోడానికి రాలేదంటావ్?"

"నూటికి నూరుపాళ్ళూ కరెక్టు!"

"ఈ అర్ధరాత్రి ఈ వంతెనమీదకి కేవలం ఆ అదేం అడవితెగ?"

"కోషిబా!"

"ఆ! 'కోషిబా'గురించి ఆలోచించడానికి వచ్చానంటావ్?"

"సరిగ్గా తెలుసుకున్నారు!"

"అయినా నాకేం నచ్చలేదు!"

"ఏమిటీ?" ఖంగారుగా అన్నాడు చిరంజీవి.

"అదే! ఆ కోషిబా తెగవాళ్ళు ఆ పెళ్ళికొడుకుని క్రిమినల్ ఎస్సాల్టు చేయడం!"

"నిజమే! నాకూ నచ్చలేదు! కానీ ఏం చేస్తాం? అది వాళ్ళ ఆచారం!"

"ఈ ఆచారాలు-అయ్‌మీన్, మూఢాచారాలు 'బాన్' చేయాలి!"

"తప్పకుండా!"

మరో రెండునిమషాలు 'కోషిబా' గురించి ఆలోచించాడు కానిస్టేబుల్.

ఆ విషయంలో తను చేయదగ్గదేమీ కనిపించలేదతనికి.

"సరే-నేను పోతున్నాను" అక్కడినుంచి ముందుకి నడిచాడతను.

"గుడ్‌నైట్ సర్!"

"గుడ్‌నైట్ " అని రెండడుగులువేసి మళ్ళీ వెనక్కు వచ్చాడతను.

"ఇదిగో చూడు రాంబాబూ!"

"నా పేరు చిరంజీవండీ!"

"చూడు చిరంజీవీ-ఒకవేళ నీకు ఎప్పుడయినా ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనిపిస్తే ఈ వంతెన మీదనుంచి దూకి చేసుకోవద్దు? ఇక్కడికి ఓ మైలు దూరంలో ఇంకో బ్రిడ్జివుంది. అక్కడ చేసుకుంటే నాకేం అభ్యంతరంలేదు. ఎందుకనో తెలుసా?"

"తెలీదండీ!"

"ఆ బ్రిడ్జి మా స్టేషన్ లిమిట్స్‌లో లేదు. అంచేత మనకేమీ బాధ్యత వుండదు. సరేనా?"

"సరేనండీ!"

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

చిరంజీవి అతను పూర్తిగా కనుమరుగయేంతవరకూ చూస్తూ అక్కడే నిలబడిపోయేడు.

ఇంక తను ఆలస్యం చేయగూడదు. చేస్తే ఇలాగే ఏదోక అంతరాయం తప్పదు. గోడ వేపు నడిచాడు చిరంజీవి.

"మాష్టారూ?" ఎవరో పరుగుతో వస్తున్న చప్పుడు.

వెనక్కు తిరిగి చూశాడు చిరంజీవి.

పక్కగా వున్న ఓ వ్యక్తి గాలిలో ఎగురుతున్నట్లు పరుగెడుతూ వచ్చాడక్కడికి.

అతని కాళ్ళు అరిగిపోయినట్లున్నాయ్.

గడ్డం పెరిగిపోయింది.

ప్రాణం కళ్ళల్లో వుంది.

"మీరు, ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నారా?"

(వి) చిత్ర విజ్ఞానం

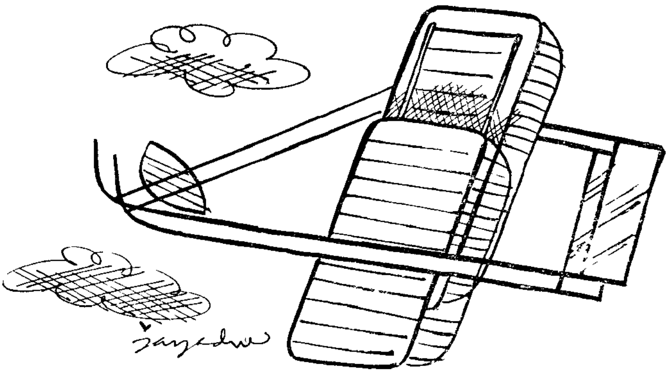

ఇది గ్లైడర్ "గాలిపటం"! రైటు సోదర్లు దీన్ని 1902లో ఎగురవేశారు. ఈ సాధనంతో వారు వైమానిక సిద్ధాంతాలను కనుగొన్నారు. 1903లో ఆర్విల్ రైటు మొట్టమొదటిసారిగా తాను నిర్మించిన విమానంలో 12 సెకన్లపాటు, 10 అడుగుల ఎత్తులో, 120 అడుగుల దూరం ఎగిరాడు!!

ఒగరుస్తూ అడిగాడు తను.

"కాదు! సాంస్కృతిక కార్యక్రమాల్లో పాల్గొంటున్నాను" చిరాగ్గా అన్నాడు చిరంజీవి.

అతను అర్థంకానట్లు మొఖం పెట్టాడు.

"లేకపోతే ఏమిటయ్యా! నా యిష్టం వచ్చినట్లు చేసుకుంటాను. మధ్యలో నీకెందుకు?" కోపంగా అన్నాడు చిరంజీవి.

ఆ వ్యక్తి కొంచెం జంకాడు.

"అదికాదండీ! ఒకవేళ మీరు ఆత్మహత్య చేసుకొనేటట్లయితే "

"పోలీసుల కప్పజెప్పుతానంటావ్! అంతేనా?"

"రామ రామ! అంతపని నేనెందుకు చేస్తానండీ!"

"అయితే మరెందుకు ఆపుతున్నావ్నన్ను?"

"నేనెందు కాపుతానండీ! ఆ మాటకొస్తే మీరు ఆత్మహత్య చేసుకోవడమే నాకు కావలసింది!"

చిరంజీవికి అతనిమీద సదభిప్రాయం ఏర్పడింది.

"అంటే?"

"మీరు ఆత్మహత్య చేసుకోవడంకన్నా నేను కోరుకునేదింకేమీ లేదండీ! ఎటొచ్చీ చేసుకునేముందు నాకో చిన్న సహాయం చేస్తారేమోనని!"

"ఏమిటది?"

"మీరు మరోలా భావించికండి! మీరు వుంటున్న ఇంటి అడ్రస్ నా క్కావాలి! ఓ ఇల్లుకోసం వెతికి వెతికి వేసారిపోయానుసార్ ఈ అయిదేళ్ళనుంచీ! నా బాధ చూడలేక మా ఫ్రెండ్ ఒకడు సలహా ఇచ్చాడు, సాధారణంగా ఆత్మహత్యలు చేసుకునేవాళ్ళు ఈ బ్రిడ్జి మీదనుంచే దూకి చస్తూంటారనీ, వాళ్ళను బ్రతిమాలుకుంటే వాళ్ళు చావడంవల్ల ఖాళీ అయే గదులు ఒకోసారి అద్దెకు లభిస్తాయ్ నీకూ! వాడికిలాగే మాంచి ఇల్లు దొరికిందిలెండి!

ఆరోజునుంచీ రాత్రుళ్ళు ఈ బ్రిడ్జీమీదే తిరుగుతున్నాను. నా దురదృష్టమేమిటోగాని పదిరోజులయిపోయినా సరయిన కేసే దొరకడంలేదు. అంతా ఇల్లూ వాకిలీలేసి సన్నా

సులే తగిలారు. ఎందుకో మిమ్మల్ని చూస్తుంటే తప్పక మీకో ఇల్లూ వాకిలీ వుంటుందని అనిపించింది. దయచేసి మీ అడ్రస్ చెప్పండిసార్! ఆ తరువాత నిరభ్యంతరంగా దూకేయండి! కావాలంటే దూకడంలో మీకు సహాయం చేస్తాను."

"సహాయమా?"

"అవున్సార్! మీకు ఇంత ఎత్తునుంచీ దూకడానికి ఒకవేళ బెరుగ్గావుంటే నేను బలంగా తోసివేస్తాను! నన్ను నమ్మండి!"

"ఇంతవరకూ ఇల్లులేకుండా ఎక్కడ వుంటున్నావ్ మరి?"

"ఫుట్‌పాత్‌లాంటి చోట!"

"మరి అక్కడినుంచీ మారడం ఎందుకూ?"

"నాకు రెండేళ్ళక్రితం పెళ్ళయింది. ఇన్నాళ్ళూ మా ఆవిడ వాళ్ళ ఊరిలోనే వుంది. మరో నెల లోపల ఆమెను కాపురానికి తీసుకు వెళ్ళకపోయేట్లయితే విడాకులిస్తానని ఈమధ్య వార్నింగిచ్చిందండీ! అందుకే ఇలా వీధిన పడ్డాను. మీవల్లనయినా నాకా ఇల్లు దొరికితే మీ పేరు చెప్పుకుని మీ ఇంట్లో సంసారం చేసుకుంటాను."

చిరంజీవికి అతన్నిచూస్తే జాలివేసింది. వెంటనే తన ఇంటి అడ్రస్ డయిరీలోనుంచీ చింపిన ఓ కాగితంపై రాసి అతనికిచ్చాడు.

"చూడు! ఇంటి అద్దె ఎనభయ్ రూపాయలు. ఒకే ఒక్కగది! నీళ్ళు అర్ధరాత్రి రెండుగంటలనుంచీ రెండున్నరవరకూ వస్తాయ్! బాత్‌రూమ్, పాయిఖానా ఎనిమిది కుటుంబాలకు కామన్. కరెంట్‌కి పది రూపాయలు-ఇవే ఆ ఇంటి వివరాలు."

"థాంక్యూసర్! చాలా థాంక్స్! నా కాపురం నిలబెట్టేరు."

"ఫరవాలేదు! వెళ్ళిరండి!"

అతను ఆనందంగా ఆనందబాష్పాలు తుడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంక ఆలస్యం చేయకూడదనుకుని మళ్ళీ గోడ దగ్గరకు నడిచాడు చిరంజీవి. కళ్ళు మూసుకుని దూకడానికి సిద్ధమయాడు.

"ఎవండోయ్! ఒక్కనిమిషం ఆగండి!" దూరంనుంచీ వేగంగా పరుగెత్తుతూ వచ్చాడో యువకుడు.

చిరంజీవి అతని దగ్గరకు నడిచాడు.

"ఏంకావాలి మీకు?"

"చెప్తాను! ముందు మనం పరిచయం చేసుకుంటే బావుంటుంది. నాపేరు శ్రీరామ్. 1974 లో బి.కామ్ పాసయ్యాను. అప్పటినుంచీ ఇప్పటివరకూ నూటఅరవై ఎనిమిది ఇంటర్వ్యూల కెళ్ళాను. ఒక్కదాంట్లో కూడా సెలక్టు కాలేదు."

"అయితే, నన్నేం చేయమంటారు!"

"అలా కోప్పడకండి! ఇది నా గురించి పరిచయం! మరి మీ గురించి."

"ఇదిగో చూడండి! నేను మీ పరిచయ భాగ్యంకోసం కాదు ఇక్కడ కొచ్చింది!"

"అఫ్‌కోర్స్! నాకూ తెలుసనుకోండి! మీరు ఆత్మహత్య చేసుకోడానికి వచ్చి వుంటారు."

"అసలు విషయం."

"సరే మీకంత చిరాగ్గావుంటే అసలు విషయంలో కొచ్చేస్తాను. మీరెలాగూ చనిపోతున్నారు. చనిపోయేముందు ఓ చిన్న పుణ్యం చేస్తే ఎకాఎకీన స్వర్గానికి వెళ్ళిపోతారు. నేను నాలుగేళ్ళనుంచీ వుద్యోగం కోసం తిరిగి తిరిగి ఫలితంలేకుండా పోయింది. ఎక్కడికెళ్ళినా రికమండేషన్లూ, నో వేకెన్సీ బోర్డులే! చివరకు పేపర్లో ఓ రోజు ఓ చనిపోయినవాడి వుద్యోగంకోసం బోలెడుమంది నిరుద్యోగులు 'క్యూ' కట్టినవార్త చదివాను. నాకు బ్రహ్మాండమయిన అయిడియా వచ్చింది. ఈ నదిలో ఎలాగూ బోలెడుమంది బోలెడు కారణాలవల్ల ఆత్మహత్య చేసుకుంటూనే వుంటారు. వాళ్ళ వుద్యోగ వివరాలు తెలుసుకుంటే ఆ ఉద్యోగాలు దొరికే అవకాశం వుంటుంది కదా అని."

"అంటే చచ్చేవాడు ఛస్తే ఛావనీ-వాడి వుద్యోగం మాత్రం ముఖ్యమన్న మాట మీకు!" అక్కసుతో అడిగాడు చిరంజీవి.

"ఇందులో అనౌచిత్యమేముందండీ! మీ బ్రతుకెలాగూ బుగ్గయిపోతోంది. దాని ద్వారా

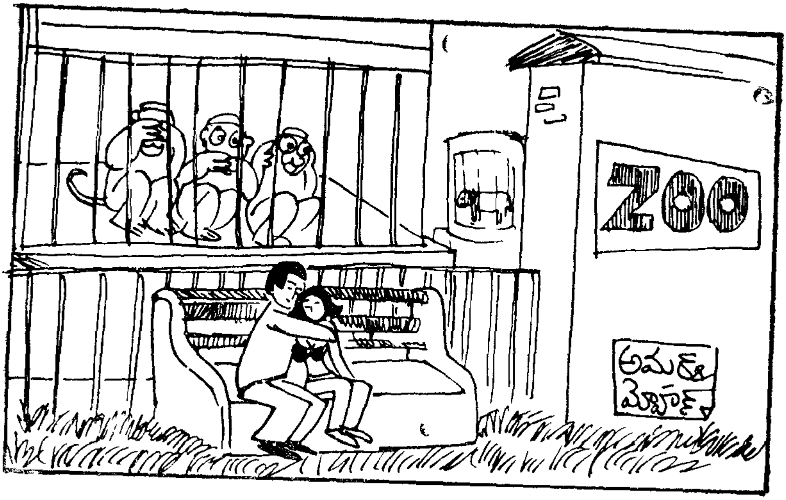

నా బ్రతుకు బావుచేసుకుంటే మీకుమాత్రం ఆనందంగా వుండదూ? నా తమ్ముడూ, చెల్లాయీ, మా నాన్నా, అమ్మా, అమ్మమ్మా- ఇంతమందికి మీ వుద్యోగం నాకు లభించడం ద్వారా తిండి పెడితే ఎంత పుణ్యం మీకు?"

"సరే సరే-నేనే ఆఫీస్‌లో పనిచేస్తున్నానో చెప్పమంటారు! అంతేనా?"

"అంతేకాదు! నేను మీవరుస తమ్ముడిననీ, మీ వుద్యోగం నాకిస్తే మీ కుటుంబాన్ని కొంతవరకూ నేను పోషించే బాధ్యత స్వీకరించగలననీ మీ ఆఫీసరుగారికో రికమండేషన్ లెటర్రాసి ఇవ్వండి!"

జేబులోనుంచి కాగితం పెన్నూ తీసియిస్తూ అన్నాడతను.

చిరంజీవి ఓ నిమషం ఆలోచించి అతను చెప్పినట్లే రాసి ఇచ్చేశాడు.

అతను వెళ్తూండగానే మరో యువకుడు పరుగుతో వచ్చాడక్కడికి.

"మీరు ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నారాండీ?"

"అవును! నా ఇల్లు వుద్యోగం రెండూ ఎడ్వాన్స్ బుకింగ్ అయిపోయాయ్? ఇంకేం కావాలి మీకు?"

"అయ్యో! అదికాదండీ! నేను జర్నలిస్టుని. మాంచి సెన్సేషనల్ న్యూస్‌లు రాసినవాడికే ప్రమోషన్ అని మా ఎడిటర్ హఠాత్తుగా ఓ నిబంధన పెట్టాడు. దాంతో జర్నలిస్టులందరం రోడ్లవెంబడి పడ్డాం. నాకు ఓ బ్రహ్మాండమయిన అయిడియా వచ్చింది. ఆత్మహత్యలు చేసుకునే వాళ్ళందరి జీవిత చరిత్రలూ సేకరించి ప్రచురిస్తే దానంత సెన్సేషనల్ ఇంకేమీ వుండదుకదా! అందుకని రోజూ ఈ బ్రిడ్జిదగ్గరే కాపలా కాస్తున్నాను. ఫరవాలేదులెండి! ఇప్పటికి ఆరు జీవిత చరిత్రలు దొరికాయ్. దయచేసి మీ జీవితచరిత్ర కూడా."

"అంటే నేను ఆత్మహత్య చేసుకోవడం పోస్టుపోన్ చేసుకుని మీకు జీవిత చరిత్ర రాసివ్వమంటారు!"

"నో నో నో-మీరు ఆత్మహత్య చేసుకోవడం షెడ్యూల్ ప్రకారం జరిగిపోవల్సిందే! నేనడిగేదది కాదు. మీకు డయిరీరాసే అలవాటుంటే మీ ఇంటికెళ్ళి అది తెచ్చుకుంటాను."

చిరంజీవికి నవ్వు వచ్చింది. ఓ నిమషం ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"బాబ్బాబు? ఆలోచించకండి! మీ కాళ్ళు పట్టుకుంటాను. ప్రమోషన్ అంటే మాటలు కాదు. అరవైరూపాయలు జీతం పెరుగు

తుంది. అరవై రూపాయలంటే ఎంత పెద్దయో మీకు తెలీదేమో! నా జీవితమే మారిపోతుంది సార్!"

"అరవై రూపాయలకు జీవితం మారి పోతుందా?"

"మెల్లగా అంటారేమిటండీ! మా కుటుంబం మొత్తం రెండుపూటలా తిండి తినేందుకు వీలవుతుంది. అంతేకాదు. మా పెద్దాడిని స్కూల్లో చేర్పించి ఫీజు కట్టేందుకు సాధ్య మవుతుంది. మా ఆవిడ తన మెట్రిక్ పూర్తి చేయగలుగుతుంది. అది పూర్తయితే తనకో చిన్న వుద్యోగం దొరుకుతుంది. ఆ తరువాత మాకిక ఏ బాధలూ వుండవ్ హాయిగా, సుఖంగా, ప్రశాంతంగా" స్వర్గంలో తేలి పోతున్నట్లు మాట్లాడసాగాడతను.

"ఏయ్ మిష్టర్" పిలిచాడు చిరంజీవి.

"ఆ! చెప్పండి! "ఊహాలోకంనుంచి బయట పడుతూ అన్నాడు చిరంజీవి.

"ఇదిగో నా డయిరీ! ఇందులో నా జీవితం చాలావరకూ కనబడుతుంది. చాలా?"

అతను చిరంజీవి కాళ్ళమీద పడిపోయాడు.

చిరంజీవి దూరంగా జరిగాడు.

"లేవండి! అదేమిటి?"

"నా కృతజ్ఞతసార్!" లేచి నిలబడుతూ అన్నాడతను.

"నేనంత గొప్పపనేమీ చేయలేదు. వెళ్ళి రండి!"

"థాంక్యూసర్-మా పేపర్లో మీ ఫోటో కూడావేసి కృతజ్ఞత తెలియజేసుకుంటాన్సార్."

వెళ్ళిపోయాడతను.

అతను వెళ్తూండగానే ఓకారు వేగంగావచ్చి ఆగిందక్కడ.

"ఏయ్ మిస్టర్." కార్లోంచి పిలిచాడా తను.

"ఏమిటండీ!" భయంగా అడిగాడు చిరంజీవి.

"ఇలారా!"

చిరంజీవి కారు దగ్గరకు నడిచాడు.

"నువ్వు ఆత్మహత్య చేసుకోడానికి వచ్చావ్ కదూ?"

"అవును!"

కార్లో వాళ్ళందరూ మొఖామొఖాలు చూసు కున్నారు.

వెంటనే డోర్ తెరచుకుని ఇద్దరు కిందకు దిగారు.

"నీ పేరేమిటి?" అడిగాడొకతను. అతని ఖద్దరు బట్టలూ అవీ చూస్తూంటే ఓ పెద్ద నాయకుడిలా కనిపించాడు.

"చిరంజీవి అండీ!"

"నీది ఏ కానిస్టిట్యుయేన్సీ?"

చెప్పాడు చిరంజీవి.

"వెరీగుడ్! అయితే నన్ను గుర్తుపట్ట లేవా?"

"లేదండీ!"

"క్రిందటి జనరలెలక్షన్లలో ఎమ్మెల్యేగా పోటీచేసి ఓడిపోయాను! నాపేరు భోలా శంకర్."

"అలాగా! నమస్కారమండి! బావున్నారా?"

"ఫరవాలేదు! ఇంతకూ నువ్వెందుకు ఆత్మ హత్య చేసుకోవాలనుకుంటున్నావ్?"

"ఒకటేమిటిసార్! లక్షకారణాలు! ఎటు చూచినా జీవితం అంధకారంగానే కనబడు తోంది! ఇలాంటి కాకిబ్రతుకు, అయ్‌మీన్ కుక్కబ్రతుకు బ్రతకడంకంటె చావడం మంచి దనిపించింది అంతే! వచ్చేశా నిక్కడికి."

"అవునోయ్! నాకూ ఎలక్షన్లో ఓడిపోయి నప్పుడు అలాగే అనిపించింది. ఈ బ్రిడ్జీమీదకే వచ్చి రాత్రంతా గడిపాను! చివరకు నిర్ణయం మారిపోయిందనుకో! అది వేరేసంగతి! ఆత్మ హత్య ఎందుకు చేసుకోవాలనిపించిందో తెలుసా? ఎలక్షన్లకోసం ఆస్తంతా ఖర్చుచేసి పారేశాను. అప్పులయిపోయినయ్. మరింకెలా బ్రతకడం! సరే అదంతా నీకెందుగ్గానీ-ఇప్పుడు నువ్వో సహాయం చేయాలి నాకు!"

"చెప్పండి! తప్పక చేస్తాను. మీకు తెలుసో తెలీకోగాని మొన్న ఎలక్షన్లో కూడా నా ఓటు మీకే వేశాను! మీ పార్టీ అంటే అంత అభిమానం నాకు!"

"నా ఓటే నన్నమాట! అయితే నాకింకా ఏ పేచీలేదు!" ఆనందంగా అన్నాడతను.

(వి) చిత్ర విజ్ఞానం

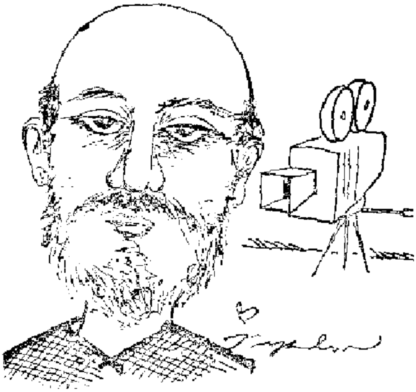

సినిమాల్లో మనం చూసే యింద్రజాల మహేంద్రజాలాలను, స్పెషల్ ఎఫెక్ట్స్ (Special Effects) అంటారు. వీటిని మొట్టమొదటిసారిగా (1896 లో) సినిమాల్లో ప్రవేశపెట్టింది-ఫ్రాన్సు దేశానికి సంబంధించిన జార్జెస్ మెలీస్ అనబడే కేమెరామాన్। ఇతడు అంతకుముందు స్టేజిమీద యింద్రజాల ప్రదర్శనలిచ్చేవాడు।

"మీకేం కావాలో చెప్పండి। తప్పక చేస్తాను. ఆనందంగా చేస్తాను."

మరింత అభిమానంతో అన్నాడు చిరంజీవి.

ఆ రాజకీయనాయకుడి కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు తిరిగినయ్. అతను త్రాగిన బ్రాందీ వాసన గుప్పుమంది.

ఛటుక్కున చిరంజీవిని కౌగలించుకుని భోరున ఏడ్చేశాడు.

"ఇదేనోయ్ నాకు సంతృప్తి। ఆస్తంతా పోనీ, ఇంకా అప్పులవనీ। ఫరవాలేదు। కానీ నా తరఫుననున్న ప్రజలు - నన్ను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నారో, నాకు ఏలాంటి సహాయం కావలసినా చేయడానికి ఎంత సంసిద్ధంగా వున్నారో, తల్చుకుంటే నా జీవికమంతా నాశనమయిపోయినా సరే ఫరవాలేదనిపిస్తుంది. ఈ ఒక్క రాజకీయం తప్పిస్తే ఇంతగా ప్రజాభిమానం పొందే ఫీల్డు మరేముందోయ్। సినిమా ఫీల్డుందంటే ఏ హీరోకయినా అభిమానులుండేది కొద్దికాలమే. ఆ తరువాత అంతా కొత్తహీరోవేపు పరుగెడతారు. కానీ రాజకీయం అలాకాదు. ఎంతకాలమయినా ప్రజాభిమానం అలాగే బూజుపట్టకుండా, పెరిగిపోతోంది."

"అవునండీ!" వప్పుకున్నాడు చిరంజీవి.

"ఇంతకూ ఇప్పుడు నువ్వు చేయవలసిన సహాయం ఏమిటో తెలుసా?"

"తెలీదండీ।"

"చాలా చిన్నవిషయమే ఇది। కానీ నీ ఈ సహాయంవల్ల నా భవిష్యత్తే మారిపోవచ్చు। నేను ఈ రాష్ట్రంలో పెద్ద పదవిని సంపాదించవచ్చు। ముఖ్యమంత్రినయినా నువ్వు ఆశ్చర్యపోనక్కర్లేదు. లేదా, కేంద్రంలో కూడా అడుగుపెట్టేందుకు అవకాశాలున్నాయ్."

చిరంజీవి విస్మయంతో వింటున్నాడతని మాటలు. తనవల్ల అంత గొప్పపని జరుగుతుందా? ఓ ఛోటా రాజకీయనాయకుడిని ముఖ్యమంత్రిగా చేసేంత స్తోమతు తనకు వుందా? బ్రతికుండగా తనవల్ల ఎవరికీ ఏ సహాయమూ లేదు. కానీ తను చస్తే ఇంతమందికీ ఇన్ని వుపకారాలు జరుగుతాయా? ఎవరో ఒకరు చావాలని ఇంతమంది రోజూ ప్రార్థనలు చేస్తున్నారా! దేముడా। 'బలి' అంటే ఇదేనా?

"నువ్వు ఓ కాగితంమీద నేను చెప్పినట్టు రాసివ్వాలి. అంతే। మిగతాదంతా మాజిక్‌లాగా జరిపేస్తాను."

"ఏం రాసివ్వమంటారండీ!"

"మరేంలేదు. ఓరోజు రాత్రి సినిమానుంచి నువ్వూ మీ ఆవిడా ఇంటికొస్తూంటే ఓ పోలీసు నిన్నుచూసి దొంగ అనుకుని పోలీస్ స్టేషన్‌కి లాక్కెళ్ళి రాత్రంతా కొట్టారనీ, నీ భార్యను ఏంచేశారో తెలీదనీ-ఈ అవమానం భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నాననీ రాసివ్వు! చాలు! నాసామిరంగా రేపు తెల్లారే సరికల్లా జనాన్ని పోగుజేసి రాష్ట్రమంతా పెద్ద ఎత్తున అల్లర్లు లేవదీసి ప్రభుత్వాన్ని స్తంభింప జేసేస్తాను."

"కానీ. నాకు పెళ్ళికాలేదుకదండీ ఇంక."

"ఫరవాలేదు! అదంతా మేము చూసుకుంటాం! పెళ్ళి ఇప్పుడే, ఇక్కడే జరుగుతుంది. ఏయ్-సుశీలను తీసుకురండ్రా!" కారు వేపు తిరిగి అరచాడతను.

పాతికేళ్ళ స్త్రీ కార్లోకుంచి దిగి అక్కడి కొచ్చింది.

"ఇదిగో మంగళసూత్రం! కట్టేసెయ్! మేమంతా సాక్షులుగా వుంటాం!"

తొందరచేశాడు రాజకీయనాయకుడు.

చిరంజీ ఆశ్చర్యంనుంచి కోలుకోలేక పోతున్నాడు. తనకు ఎదురుగా అతి సమీపంగా నిలబడ్డ ఆ యువతివంక చూశాడు. ఆమె చిరంజీవిని చూసి చిన్నగా నవ్వింది.

చిరంజీవి హృదయంలో తుఫాను మొదలయింది.

ఇంత అందమయిన అమ్మాయి మెడలో తను తాళి కట్టబోతున్నాడా? కేవలం కొద్ది క్షణాలే అయినా ఈ దేవతకు భర్త స్థానం పొందటం ఎంత అదృష్టం!

"ఊ! త్వరగా కానీ ." తొందరచేశారు వాళ్ళు.

చిరంజీవి ఆమె మెడలో తాళి కట్టేశాడు. కెమేరాలు క్లిక్ మన్నయ్.

"ఇదిగో కాగితం! త్వరగా రాసెయ్! పోలీస్‌పార్టీ బీటుకొచ్చే టైమవుతోంది!"

చిరంజీవి కాగితం తీసుకుని సిమెంట్ దిమ్మమీద కూర్చుని రాయడం ప్రారంభించాడు.

దూరంగా కారువస్తున్న శబ్దం అయింది.

"అది పోలీస్‌వాన్! సందేహంలేదు!" ఎవరో అన్నారు.

"అలాగయితే మనం ఇక్కడ వుండడం మంచిదికాదు! అలా . బ్రిడ్జి చివరకెళ్ళి మళ్ళీ వద్దాం! ఏయ్ మీ ఇద్దరూ ఇక్కడే వుండండి!" త్వరత్వరగా కారు ఎక్కి స్టార్ట్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు. పోలీస్‌వాన్ వచ్చి చిరంజీవి ఎదురుగ్గా ఆగింది.

"ఎవరుమీరు?" డోర్ తెరచుకుని దిగి అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"భార్యా భర్తలం!"

"ఇక్కడేం చేస్తున్నారు?"

"కాసేపు ప్రశాంతంగా గడుపుదామని వచ్చాం! ఇంట్లో ఇరుకు! జనం! మాట్లాడుకొనేందుకు కూడా వీల్లేని పరిస్తితి."

"చాల్చాల్లే గాని ఇంటికెళ్ళండి! ఈ బ్రిడ్జి కట్టింది భార్యా భర్తల విహారాలకోసం కాదు."

"వెళ్ళిపోతాం!"

వాన్ మరి కాస్త దూరం వెళ్ళి అక్కడ ఆగిపోయింది.

చిరంజీవి మళ్ళీ ఆ యువతి వంక చూశాడు.

"నీ పేరు సుశీల కదూ?"

"ఊ!"

"నిన్ను వీళ్లెక్కడనుంచి తీసుకొచ్చారు?"

"నేను నాటకాలేస్తూంటాను! ఎక్కడా నాటకాల్లో అవకాశాలు దొరకకపోతే, ఆకలికి తాళలేకపోతే అప్పుడు శరీరాన్ని కుదువ పెడతాను!"

నిర్భయంగా చెప్పిందామె.

చిరంజీవి మనసంతా ఆమెమీద జాలితోను, ప్రేమతోనూ నిండిపోయింది.

"నీ కెవ్వరూలేరూ?"

"మా అమ్మవుంది. మా చెల్లెలువుంది! ఇప్పుడు నా భర్తగా మీరున్నారు" విరగబడి నవ్వుతూ అనేసి అంతలోనే హఠాత్తుగా ఏడ్చేయ సాగిందామె.

చిరంజీవి ఖంగారు పడిపోయాడు.

"సుశీలా! ఏమిటిది? ఏడుపెందుకు?" ఆమె భుజంమీద చేయివేసి తడుతూ అన్నాడు.

అతని కౌగిట్లోకి వరిగిపోయిందామె.

"మీకు తెలీదండీ' ఈ రోజుకోసం నేను ఎంతకాలంనుంచీ కలలు కంటున్నానో, ఎంతగా తపించిపోతున్నానో మీకు తెలీదు. ఎప్పటికయినా నన్ను ప్రేమించే మనిషి లభిస్తారనీ, నా మెడలో ఎవరయినా పుణ్యాత్ములు తాళికడతారనీ, వారి సరసన 'సంసార స్త్రీగా' నా జీవితం మలచుకోవాలనీ నేను వేయి కళ్ళతో ఎదురుచూశాను. ఆ ఆశ అడుగంటి పోతున్న సమయంలో - కొద్దిక్షణాలకోసమే కావచ్చు. నా కోరిక తీరింది నేను వివాహితురాలినిప్పుడు' దేముడిచ్చిన వరమండీ ఇది! సామాన్యమయిన అదృష్టంకాదు!"

చిరంజీవి చలించిపోయాడు. ఆమెమీద ప్రేమ పొంగి పొరలింది.

"సుశీలా!" ఆమెను గాఢంగా కౌగలించుకుని తన్మయత్వం పొందాడు.

అతనికి కొత్త ఆశలు చిగురించాయ్. కొత్త కోరికలు మొలకెత్తాయ్.

అవును! తనకు వుద్యోగం వుంది, ఇల్లు వుంది, తనని ప్రేమించేవారున్నారు. ఇవేమీ లేకుండా ఎన్నో సంవత్సరాలనుంచీ జీవితం అలా ఆశలతోనే, కలలతోనే గడిపేస్తున్నవారు తనకు తారసపడ్డారు. తను ఆత్మహత్య చేసుకోబోతూంటే, తన ఇల్లుకోసం ఒకరు, తన వుద్యోగంకోసం ఒకరు-ఇలా ఇంకెంతమందో వారు అనుభవిస్తున్న బాధలు నిజానికి తన కంటె దారుణమయినవి. అయినా వారు చావాలనుకోవడంలేదు. భవిష్యత్తుమీద వారికి ఆశ వుంది. ఏదో సాధించగలమన్న నమ్మకం వుంది. వారందరూ అంత ఆత్మస్థైర్యంతో, నమ్మకంతో, ఆశతో జీవిస్తూన్నప్పుడు తనెందుకు భయపడాలి? ఎందుకు పిరికివాడిలా పారిపోవాలి?

"సుశీలా!" పిల్చాడు చిరంజీవి!

"ఏమిటండీ?" తలెత్తి అతనివంక చూస్తూ, కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది సుశీల!

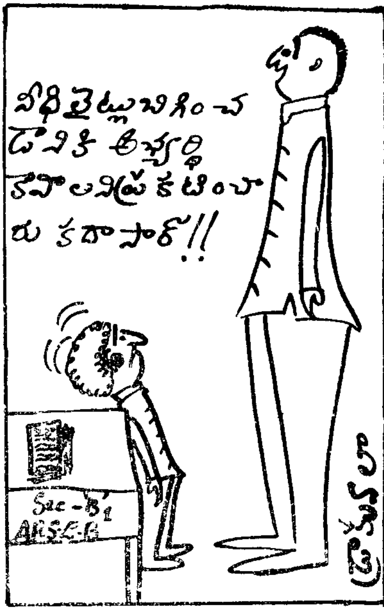

"నువ్వు శాశ్వతంగా నా దానివిగా, నా భార్యగా వుంటావా?"

ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. "అదేమిటి? మీరు ఆత్మహత్య "

"అదంతా అదివరకటి విషయం సుశీలా! నేనిప్పుడు నా మనసు మార్చుకున్నాను. నీకు అంగీకారమయితే నాతోరా! మనం కొత్త జీవితం ప్రారంభిద్దాం!"

ఆమె చేయిపట్టుకుని ఆవేశంగా అన్నాడతను.

"ఇదంతా నిజంగా అంటున్నారా? నాకు నమ్మ బుద్ధికావటంలేదు" ఆశగా అడిగిందామె.

"పిచ్చి సుశీలా! చెప్పానుకదా! ఇప్పుడు నా జీవితం అర్థమే మారిపోయింది. పద, వాళ్ళు వచ్చేలోగానే మనం ఇక్కడినుంచి వెళ్ళిపోవాలి."

ఇద్దరూ చేతులు పట్టుకుని బ్రిడ్జిమీద పరుగెత్త సాగారు.

ఇద్దరి కళ్ళనుంచీ వుండుండి ఓ కన్నీటి చుక్క రాలుతోంది. □